

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3:50 franci. Inșertiuni: De un șir peti 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Făclii naționale din comitatul Caraș-Severin.

(Continuase din Nr. 4.)

Motto: Așa se lumineze lumina voastră înaintea ómenilor, ca ori-ce român de caracter vedénd faptele vóstre, se prefera a se spânșura, decât a vé urma vouă!

Prorocul: Dragobete, cap de primăvară.

Fagarasi Joan, decă n'ar fi solgabirăul dela Balinț, oricine ar cugeta că e: „Ein dummer Kerl von Fogarasch“. De viță e român cu rang de baron unguresc, sau după-cum đice Bănățenii „Spaiă“, sau după cum am đice noi Transilvănenii „Spaimă națională.“

Fagarasi Joan s'ar putea coborî pe scara nobilității sale până la măgariul prorocului Bileam, despre care se afirmă, că avea puterea graiului, n'are însa lipsă d'ași dovedi originea sa, pe care orice om cu ochii deschiși, la prima vedere, i-o gîcește.

Tinăr în rangul de solgabirău, calcă cu bun succes în urmele antecesorilor sei Pascu și Bordan, și decă până acum n'are alte merite, atâta, cât a meritat metropolitul Miron pentru cerculariul seu, adeca 25, merită-ntre frați, cu unică

deosebire, că fiind nobil, acelea-i compet în monetă convențională.

Partizan exoffo al intereselor naționali-române, cari la alegerea de vicecomite în comitatul Caraș-Severin se exprimau prin terminul „Jakobffy, când Simionescu s'a proclamat de vicecomite ales, Fagarasi Joan se afla în poziția țiganului, care fugind de lup, s'a împedecat, a cădnt pe fole, și întorcânduise țundra preste cap, cugetând că-i lupul, a strigat: N6 mănca-me de-a gata!

* * *

Virghiliu Tomiciu ține strict la principiul: Omul e un dobitoac, care mănâncă pâne, și de aceea o caută acolo, unde o află. În comitatul Caraș-Severin Virghiliu Tomiciu e mai bine cunoscut sub numirea: „Der ewige Jurist“, adecă un individ, care în studiile sale iuridice n'a dat încă de iurisprudință. Alaltieri vicensitar comitatens, ieri redactor al foii germâne din comitat, ađi pe strade; prin desvoltarea progreselor sale a întărit adeverul esperinței: Omul din puțin apucă la nimica. Când mórtea s'ar fi orientat după fómea, ce Virghiliu Tomaciü a răbdat, acest mare naționalist român, ađi n'ar mai număra futre cei vii, și „der ewige Jurist“ ar fi dat vecinicia de rușine.

Fómea lui Virghiliu Tomaciü după un postuleț sau după un ascorsat camitatens „în partibus orfanorum“, l'a împins în partida fiului lui Jacob, și decă l'a durut inima de rezultatul alegerei de vicecomite în comitatul Caraș-Severin, îi va trece cu timpul. În veci nu va uita însă Virghiliu Tomaciü rațelor găștelor și curcanilor, cari erau destinați ași da sufletul pentru banchetul lui Jakobffy, pentru-că acelea se bucură în cotețele doctorului Zsidak încă de vieță.

Stihuri urmate de Mironiada Romaneidă,

compuse și întocmite astfel în tăiașidată pe limba rimlenescă de psalmistul me
tropoliei Dr. Detunatescu.

Codrul nu mai mugurește,	Pe ungurul pintenat,
Dar domnii din Pute-a-Pește,	Se-mi ștergă cinstitul nume,
Șciți voi, domnii deputați	Din cărțile lor, anume
Cari ne dă nouă „buni frați“	Că io nu-s, ca ei, gorillă
Scot muguri de măgării	De prin pădurea Brasillă!
Ca pandurul din Sibii	
Și ne demustră curat	Magyar-Polgarul din Cluji,
Că forțe rău am lucrat	Și cu domnii mameluci
Când am protestat orbește	Au cădută în rea lîngore,
Ia legea din Pute-a-Pește	În friguri cu gălbinare
Carea are nobil scop	Și viséză, fantazéză,
Să ne scape de potop	Ca nebunii aiuréză,
Și să ne facă curați	Nici un doftor nu-i în stare
Gorilli metamorfosați.	Se-i scape de gălbinare!
— Mulțămim de'nvățătari	Câte apoteci în tără
Blânduțelor creaturi!	Și câți vrajitori d'afară
	Toți și tôte s'au trudit,
	Leacul nu l'au nimerit!
Scrie Kippert din Berlin	Făcutuleau popii rugă . . .
Rele trec, și rele vin	Ci ei tot mereu indrugă
Înse domnii pintenați	Câte verți, câte uscate,
Sînt nemetamorfosați,	Ca cei cu glave stricate!
'Să în stadiul de Gorill,	Dacă popii mari și mici
De aceea nu me mir,	Și vracii cu apotici
Când-i aud făcând gură	Și vrajitori au probat
Fără sémă și măsură,	Și de leac tot nu li-au dat,
Cum că noi nu ținem sémă	Ore n'ar fi, mei vecine
De cultura lor avamă,	Pe de-o sută ori mai bine
De aceea provoc curat,	

De i-am adună l'un loc
Si le am da — forciat cojoc?

Visază paşa Meţan
Cum că vizirul Roman
Ar fi mâncat matragună
Şi tot-duşmani vede-n lună,
Şi pe ceriuri câte stele,
Atâtea tumulte rele,
Şi pre câmp câte ierburi
Atâtea conjurători,
Şi-n Bucureşti câţi evrei
Atâta patrioţi rei
Ici la noi — de aceea tace
Şi-ntrun med de noapte face
Şapte cruci ş'o rugăciune,
Apoi la măsă se pune
Şi scrie mereu şi scrie
Blestămul lui Vasilie
Preste cel ce n'ar urmă
Scumpă 'nveţătura sa,
Apoi scrie şi descrie
Minnnata istorie
Numită

Mironiadă:

Plecat 'am cinci din Pute-a-Peşte
Cu noi vlădicii şapte,
Şi am urmat cavareleşte
Pre cărările drepte;
Lătrat' am quartetu-mpreună

Chiar cum latră câinii la lună)
Dar n'a ǎis nime: hogy volt?

Dintrun salon — cu burta plină
Ne-am dus până la dracul,
Căci-lu vedeam, din vocea-i lină,
Că-i necăjit sêracul;
Şi el ni-a ǎis, cum ni-a zărit:
Amicii mici, bine-aţi venit,
Poftiţi — aprindeţi pipa!

Ni-a ǎis: iubiţii miei,
Eu am se țin acum lumina
Austro-Ungariei;
De aceea, ve rog se-mi ajutaţi
Şi pe Români se 'mpedecaţi
De a suflă 'n luminare,

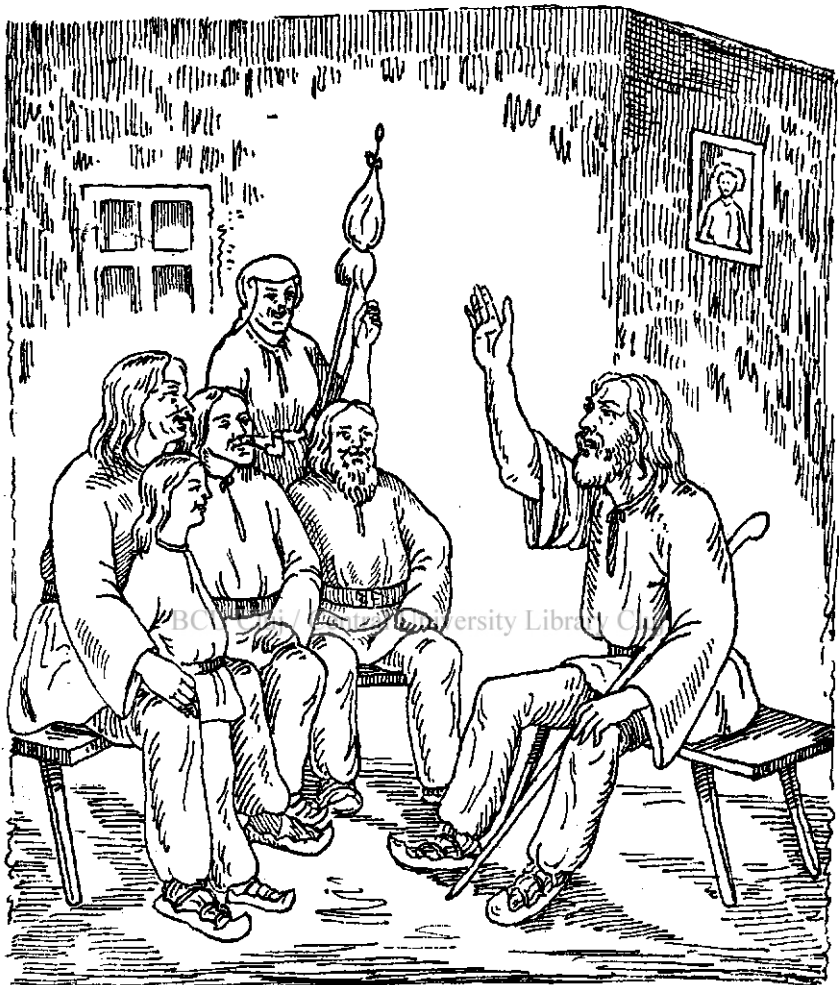
Şi ni-a mai spus el, blândul drac,
De me veţi ascultă,
Me jur pe córnel-mi din cap
Că ve voi eu aşeza
În jurul mieu, voi eu da ȱigări
Şi ve voi eu face cavaleri,
De ve mint — se fiă câne!

Şi ni-a mai ǎis: de-ţi isbuti
A ȱinea resuflarea

Românilor, — atunci veţi şti
Care-i recompensarea:
Bani berechet, cinste şi rang,
La grumaz clopot ce face clang
Se fugă de voi câinii!

Noi am eşit cu plecăciune Se le țin mizză — dar ah ce
 Şi-am vorbit între noi: vifor
 Ore firear mare minune Veni din senin, me calcă, tremur
 Când am scie prin foi Când gândesc la ferestrii!
 Voința stăpânului nostru
 Şi a noastră, âstor cu căpăstru? Dór din noi şese câți am fost
 Şi toți am strigat: „Éljen“! Şi cu Gall Jozsef şapte
 Mai întâiu eu apoi Méczán Nici unul n'a putut fi prost
 Am căutat pondul lunei Na lucrat bărbăteşte
 Dar vai! bătutuneaŭ pogan Ca mine — că ei n'au curajă
 Rebelii națiunei, Cu tóte că pórtă nădragi
 Bărbați, bătrâni moşnegi căruuți Portarear şéua-n spate!
 Fete, mueri cu albe frunți Una aş dori, căci am remas
 Şi ficiori şi copii mici Din noi cei şapte singur
 Strigau: periți la draei de aici Se-mi puneți un belcing pe nas
 După noi Gall cu Constantini Se-mi bateti mândrul ciur;
 Cu Şerb şi Vegsö şi Antonese Ori cumva de mi-aş veni-n fire
 Urmat'au intocmai cum âmbă
 câni Se me duceti lao mânăstire
 Când dau de-o coiță — eu chiar Fie chiar la Adam!
 voesc

Stan Pașitul.

O mirăzanie nemai pomenită s'a-ntemplat dăunădi în comuna Săcel. Femeia unui țigan d'acolo e o javră nestâmpărată. De dimineața până seara flencănește, ca o meliță, mereu din gură. Bietul țigan, ca se astupe fleura nevastei sale, de care neci în pat n'are hodină, când se culcă 'și pune nocovalma ș'un ciocan lângă pat și respunde la lătratul fără sfârșit al nevastei sale bătând cu ciocanul pe nocovalmă până-când nevastă-sa adorme.

Înt'ro nópte nevésta țiganului, care neci în somn nu-și póte ținea gura, adormind cu gura deschisă, un șórece i-a intrat în gură, și prin gât la vale, i s'a slobozit în stomach. Șorecele, vedénduse strámtorit în stomach, a dat în tóte părțile căutând vro gaură de scăpare, dér înzédar. Întraceea țigana se pomenește strigând ca din gura șerpilor de dureri. Țiganul încă se pomenește și cugetând că nevéstă-sa continuă cearta, prinde ciocanul și dá mereu în nocovalmă. În fine vede țiganul că nu-i glumă, pune mâna pe fólele țiganei și se convinge din săriturile desperate ale șórecelui că nevéstă-sa nu glumește.

Ce-i de făcut? Țiganul trimite după popa Platoș. Popa Platoș, cu barba lui mâncată de sóreci, vine cu molitfelnic, patrafir și cădelniță; inhamă patrafirul în grumazi și trânteste la sfestâni, dér în zédar, șórecele jócă mai turbat în stomachul țiganei.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Durerile țiganei cresc. Țiganul trimite după moșă. Moșă ca-n palmă. Tóte móșele din ținut, decând cu spargerea fereștilor în strade Măcelarilor, erau angajate la mánăstirea Miron, ca se nu se'ntemple vro naștere fără vreme.

Țiganul trimite la Seliște după medic. Medical vine, face diagnoza și prescrie țigancei, că decă vrea se scape de șorece trebuie se înghiță o mătă. Dér de unde se iei mătă, pentru-că tóte mâțele din Săcel, cunoscénd gura cea blăstămată a țigancei, nu s'ar fi apropiat de ea odată cu capul.

Țiganca de dureri era aprópe se'și dea sufletul. Norocul numai că neci sufletul ei nu se încumetea se-i iasă pe gură.

Țiganul disperat eleargă la descântătoare, la vrajitoare, consultă tóte strigóiele din ținut, dér tóte în zédar, șórecele neci habar n'avea ca se iasă din stamachul țigancei. Neci apa dela fântâna Foltei binecumentată de popa Borcea, cu tótă puterea ei vindecătoare, n'a fost în stare a inneca pe șórece. Mai multe

admonițiuni dela inspectoratul de dare și chiar doi executori de dare trimiși în fața locului n'au avut nici un rezultat. Dr. Pecurar a amenințat pe șórece cu proces pentru conturbarea în pasesiune. Zacharie a citat pe șórece la criminal. Cu tóte estea șórecele juca-n stomachul țigancei ca protopopul Lazar în stomachul constituțiunei bisericești gr. or.

În fine vedénd țiganul deșártăciunea tuturor încercărilor s'a hotărit la póst și la rugăciuni punéndu-și tótă speranța în credința. Décă — dicea țiganul — alții cu credința au mutat munții dela locul lor, dór voi scóte și eu batăr un șórece din o prăpădită de țigană. Postind și ajunând țiganul a chemat șepte popi din șepte sate ca șepte bălaori, ca se facă țigancei maslul cel mare. Popii s'au adunat. Înainte d'a începe însă maslul, popa din Cacova a protestat contra adunării atător bale de popi și, spre motivarea protestului seu, scoțind Telegraful Roman Nr. 26. din șerpăriu, a cetit cerculariul metropolitului Miron Românul din 3. Martie a. e.

Și ce cugetați că s'a întemplat? Popa din Cacova cetind cerculariul metropolitului Miron, la țigană i s'a întors stomachul și șórecele a căđut afară, iar popii de frică nu'ncăpéu pe ușă.

Așa a scăpat țiganca de șórece, și flencănește din pupază ca și Cosma în sinod. —

Urzică Scandalografescu.

Dacă e adevărat că omul se'ncepe dela baron, atunci desigur nu se'ncepe dela baronul Blasius Urban. Ori-cine a cetit cuvântarea baronului Blasius Urban ținută-n deploramentul din Budapesta în chestia legii pentru scólele medii, fie acela cel mai devotat adorator al teoriei lui Darwin, nu póte admite că un orangutan ar putea fi mândru numărând între strenepoții sei p'un baron Blasius Urban, ci mai curênd va crede, că baronii de pânura lui Blasius Urban sânt legitimii descendenți ai acelei personalități istorice, pe care Mohamed, călărind, s'a înălțat cătră ceriuri și Christos a intrat în Ierusalimi.

Baronul Blasius Urban la codificarea nóuței legi pentru scólele medii, a fost, ca și ceialalți concodăfăcători, condus de resonul aceluși țigan beat, care, cădêndu-i pălăria din cap, a ținut următorul monolog: „Dacă me plec ca se te ridic, cad eu. Cădênd eu, tu pe mine nu me poți ridica. De aceea mai bine stăi tu jos!” Frații dela Kecskemet și continentele vecine

îmbătați de mislicul, pe care Bismark l'a aruncat în lacul „Austria“, învăluit în dualism, ca se se susțină în picioare, nu se încumet a se pleca, ca se ridice naționalitățile de jos, și de aceea le-au făcut o lege scolară, care garantează naționalităților zăcerea permanentă la picioarele lui Bolond Miska.

Astă procedere a poporofagilor de rasa baronului Blasius Orban, din toate punctele de orbire ale consolidării statului nostru, e foarte naturală. Oricât de paradoxă s'ar părea vorbirea baronului Blasius Orban ținută-ntru motivarea noiei legi scolare în deploramentul din Budapesta, una nu se poate tăgădui: Agerimea argumentelor nobilului orator arată, că înțelepciunea lui e plină de nebulii. Baronul Blasius Orban s'a urcat cu muntea sa în regiunile înțelepciunii de sub zero, și eu nu cred că, abstragând dela Gáll, alt deputat, în apărarea noiei legi scolare, a vorbit mai mult surogat decât el.

Jată unele exemple. Baronul Blasius Orban, ca se motiveze noua lege pentru școlile medii, a strigat din înălțimea aretată dicând: „Românii n'au limbă, n'au civilizațiune și béu numai rachiū“!

În fața acestei mai mult paradoxă decât baronescă sentință întreb eu pe baronul Blasius Orban: Decă Românii n'au limbă, atunci ce folos de noua lege scolară, care după rațiunea ei nu e altceva decât furcile, de cari vréți a spëndura pe Români de limbă?!

Ad voceam „civilizațiune“ mii mi se pare că baronul Blasius Orban e un aristocrat din acele timpuri, în cari păduchii trăiau lumea lui Pop János și frizerii muriau de fôme. Cel puțin faptul, că baronul Blasius Orban reprezintă-n parlament unele cercuri nelocuite de Români, în cari sêpunul și peptenele se cunosc numai din auđite, lu'ndreptățește a denega Românilor civilizațiunea, de care se bucură alegătorii

sei, și așteptă dela noua lege scolară și pentru Români crearea de condiții pentru asemenea civilizațiune.

Iar decât Românii béu numai rachiū, atunci ei sūnt cei mai fideli reprezentanți ai ideii de stat maghiar, în care stat tot bețivul se simpte chemat d'a salva societatea. Altcum pănăcând Românii mai pot bea rachiū e semn bun. Eu cunosc baroni și chiar grafi, cari nu mai pot bea neci rachiū, din cauza că n'au pe ce! Și fie sigur baronul Blasius Orban, că Românii neci de rachiū nu se vor îmbēta așa de tare, ca se credă, că civilizațiunea vine din Secuime!

Mii, când am cetit cuvēntarea baronului Blasius Orban, me-a venit aminte următōrea fabulă: Cuietele cele de sus ale unei scări, odinioră, au ȓis cătră cuietele cele din jos: „Nu credeți voi că sūnuteți egale cu noi, voi stați jos în noroiu, pănăcând noi stăm la înnăltime și de aceea ierarchia noastră e legitimă.“ Un filosof auȓend în trecăt superba vorbire a cuielor scării de sus, a întors scara.

Aibă grija baronul Blasius Orban se nu se'ntōrcă scara!

* * *

Politica noastră națională s'a'ntors cu fundul în sus. Deja mergem cu politica noastră națională d'a boii-nchiși, dēr un concedem nimēruî numirea că sūntem boi.

Am decis că'n Transilvania se fim pasivi ș'in Ungaria activi. În urmarea acēsta Transilvanenii desvoltă'n chestia legii scolare cea mai mare activitate pănăcând Bănățenii și Ungurenii șēd pe cōdă și laudă pe Tisză-Domnul. Într'adever politica noastră a luat un atare avēnt, încât eu numai sum sigur decât me mai numesc Scandalografescu sau decât me chiamă cocōna Gurădulce.

Luminătoriul din „Timeo Danaos“ ieri a pledat pentru

întrunirile alegătorilor români din Bănat și Ungaria, și adî
pledând pentru „Dona Ferentes“, consultă pe Bănățeni și
Ungureni, ca se aștepte cu protestele lor contra noului proiect
de lege pentru școlele medii pînăcînd fiecare Bănățean va
deveni un Mibalka Laszlo și fiecare Ungarian un Végső Gerard
sau cel puțin un Gáll Jozsef. —

Eu nu știu pînă unde ajung razele Luminătorului. Nu
voi neci se afirm că deviza acestui diar: „Luminează-te și
vei fi“, prin rotațiunea pămîntului, a întrat în umbra fondului
de dispozițiuni din Budapesta. Când e însă vorba de: „Voieste
și vei putea“, atunci veșend pe Luminătorul că consultă pe
Bănățeni și Ungureni, ca se aștepte cu protestele lor contra
noucei legi pentru școlele medii pînă-ce va trece baba cu
colacii, atunci 'mi vine a crede, că agerinea, cu care acel
diar era datat a apăra cauzele naționali-române, a luat forma
bancnotelor dualismului austro-maghiar!

Nu-i lucru curat! Oricine a celit cei 26. numeri ai
Luminătorului din est an s'a convins: „Că-n este mâni mai
curge un sânge de român“, dér cetind numărul 27 al acelu
organ pentru politică, literatură și alte geșeftării, și-a făcut
cruce ș'a dis: „Pei Miróne“!

Repet: Nu-i lucru curat! Îțele redacțiunei Luminătorului
s'au decochiat. Un: Deus ex machina a prefăcut din Fariseu
un Vameș!

Credeți-me, n'a trecut două septămâni decînd m'am
spovedit la părintele Rău și m'am cuminecat la cuvioșia sa
părintele archipardositor Nasta. Prin urmare n'ar fi se mă
blastăni. Cu tóte estea vė șic: Măța cocónei Gurădulce se'mi
scóță ochii, tóte Măierștele din Sibiu umbrite de Dr. Miron
Romănul se mă părăscă pentru paternitate; tótă lumea se'mi
jóre'n cap, că eu sum Spanga; eu totuși n'ași putea crede, că

Luminătoriul din „Timeo Danaos“, când e vorba de „Dona ferentes“, se pôte alia cu hingherii causei naționale române și pôte sista ađi adunările alegătorilor români din Bănat și Ungaria, pe cari c'o ți mai nainte însuși le-a provocat ca se arete Europei, că Românul, când e vorba de spênđurat, e gata a'și da sufletul, dér nu concede a se spênđura de limbă!

Đică cine ce-i place, eu neci odată nu voi crede că manifestul lui „Gallus cantans, diurna camedans et cucuricu dicens“ ș'al celor patru găini bete, cari clocesc în parlamentul din Budapesta ouă de cuc pintenat, și așteptă se scótă pui d'ai lui Traian, a produs o atare metamorfosă în: „Lumineazăte și vai fi“, † „Voiește și vei potea“ al „Întunecătoriului din „Timeo Danaos“ ș'a produs notița mirosătore a: „Dona Ferentes“ din numărul 27. al amintitului „noptariă“ întitulată: „Spre orientare“ ! Nu, pentru-că decă noi Românii scriem tot acel stil, în care Dr. Gáll și cei patru congugumani s'au adresat cătră alegătorii lor, atunci e timpul suprem ca se închidem scólele, se ne aruncăm în brațele culturai lui Bolond Miska, și bătându-ne cu pumnul în pept, se strigăm cătră Tisza și Trefort: Pater pecavi!

Nu cred că Luminătoriul, fără Dona Ferentes, a putut orbi de ađi pe mâne, ca se nu privescă în manifestul lui Dr. Gáll & patru conslabi de ânger cerculariul metroprăpăditului Miron în adițiune laică. Luminătoriul, după cum îl cunosc eu, nu e atât de calic la spirit, ca se nu pótă aprețui calicia spirituală a lui Dr. Gáll și patru consmintiți, cari se adresează cătră alegătorii lor cu sfatul: Că protestărire contra noiei legi scolare sânt nummai prea târđii, dér chiar superflue, devreme-ce iei au exoperat la codificarea legii scolare schimbări esențiali și adecă: Că Românilor le este conces a visa românește, numai când vine vorba la tălmăcirea visurilor,

acésta, pentru salvarea ideii de stat maghiar, are a se face în limba maghiară. Din contra eu susțin, că Luminătorul, ca totă lumea negugumanizată, a privit în Dr. Gáll pe acel miser jidan, care odinióră s'a dus la baronul Rottschild și i-a dis: Exelență! Ce'mi dai ca se'ți arët un document, pe care exelenția ta nu'l capeți se dai 99. de părți din averea exelenției tale. Eu exelență ți'l arët pentru un mic bacșis. Rothschild vëdënd că face un bun geșeft, pentru d'a vedea rarul document, pe care neci cu 99 părți ale averei sale nu l'ar putea căpëta, a promis jidanului un bacșis d'o mie de floreni. În momentul promisiunei primite, jidanul și-a băgat mâna misterios în straiță și și-a scos atestatul seu de paupertate. Baronul Rottsbhild, riđënd cu hohol, a dat jidanului fuloc de una, două mii de floreni.

Cât a dat fiutorul baron Tisza lui Dr. Gáll și celor patru culduși, pentru-că s'au prezentat înaintea alegătorilor sei cu atestatul de paupertate, nu știu. Dëcă însă Dr. Gáll și patru contrădători posed numai jumëtate din ambițiunea lui Juda, și dëcă nu se spëndură, cel puțin 'și leagă fiecare câte-o pëtră de grumazi și se aruncă-n Dunăre.

Luminătorul trebuie se știe, că Dr. Gáll și patru con-corupți, la codificarea manifestului lor, a acelu horribile-scribifax întitulat cu: „Fraților alegători“, au jucat rolul trestiei, din care vëntul odinióră a stors memorabilele cuvinte: „Regele Midas are urechi de măgariu.“

De unde provine deci colosala metamarfosă a Luminătorului?

Nu pot da respuns! Cu tôte că Luminătorul în chestia asta atâta e de laminat, încât oricine póte vedea întunecimea, eu totuși lă întrebarea pusă nu pot responde decât cu întrebarea: Pavele, ce s'a ales din Rôtariu?

Din tótă chestia una știu pozitiv: Metropolitul Dr. Miron Românuł a gratulat lui Dr. Gáll și patru consfârțnari telegrafice, asigurându-i, că le va urma. Și decă metropolitul Dr. Miron Românuł e sincer în asigurările sale, atunci noi Români trebuie se înghenuncem și se ne îndreptăm rugăciunile nóstre cătră ceriuri strigând: „Dómne dá ca Dr. Gáll și cunsoři se se spênđure“!

Prorocul Bileam.

Despre întêmplările in luna lui Maiu.

D. 1. . Locuitorii institolui careționál din Gherla, aflând

de chestia Füzereșsy-Polonyi, se căiesc pentru-că nu s'au făcut deputați dietali.

L. 2. Președintele parlamentului din Budapesta, cu respect la afera Füzereșsy-Polonyi, face pe deputați atenți, ca se nu mai aducă obiecte de valóre la ședințe, din cauza, că perderile eventuali nu se garantează.

M. 3. Comitetul expozițiunii națiionale române ținute acum doi ani la Sibiiu arată, că vițaii premiați ai lelei Mia din ulița protecțiunii devenind boi, și din porcii lui Imbăruș nemai remânând neci cõda, nu'și põte da încã socoteala.

M. 4. Orbul, care cu întrebatal a nimerit Braila, se însarcinează cu căutarea după adevăratele motive ale revisiunii constituțiunii din România.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

J. 5. Primăria din București se plânge că, dela începerea canalizării capitalei, tõte pãralele din casa comunală se scurg în Dâmbovița.

V. 6. Creditul Ungariei, aducânduși aminte de convertirea rentei de aur, întredice ori-ce împrumut pe numele seu, chiar și când un atare împrumut s'ar intenționa de Szapáry.

S. 7. Conțelegerea popõrãlor de sub corõna St. Stefan și dă sufletul și Tisza în naivitatea sa se dechiară de erede universal al ideii de stat maghiar.

D. 8. Hainald, care în anul 1863 aflându-se între Seylla dietei transilvane și între Carybdis a lui Schmerling a ȝis în casa din Sibiiu, unde aȝi se redigã „Siebenbürgisch-Deutsches Tageblatt“: „Mai bine rupt de lei, decât mâncat de păduchi,“ se alege membru onorar al academiei din Bucu-

rești, pănăcând cosmopolitul Dr. Davilla, care în viața lui n'a făcut politică, se șterge prin Tisza din lista membrilor onorari ai asociațiunii transilvane.

L. 9. Instrucțiunea publică se ridică în scótele confesionale române aflătóre pe teritoriul corónei Sf. Stefan la rangul de consiliar sacret al ideii de stat maghiar. —

M. 10. Deputații parlamentului din Budapesta Dr. Gáll și conleșinați, cari cu destulă obrăznicie vor a trece de reprezentanți ai Românilor, tîn în tóte afăcerile parlamentari calea mijlocie, sau calea, care duce la mijlóce. Metropolitul Miron le urmează.

M. 11. Academia filologica dela Turnul Babilonului denumște pe toți membrii academeii din București de membrii correspondenți pe viața.

J. 12. Alianța Prusiei cu Italia și Austria nu alterează întru nimica cursul hărtilor de valóre ale Calicului' —

V. 13. Renta de aur a Ungariei se îndrumează ași dovedi mijlócele de existență. —

S. 14. Dr. Maier face în sinodul archidieceșan urmétórea înterpelețiune: Are înnaltul presidiu cunoștință, că poliția a emis un ordin, în urma căreia câinii au a se purta pe stradele Sibiiului legați de ață?

D. 15. Presidiul sinodal respunđend la înterpelețiunea lui Dr. Maier dechiară, că câinii se pot purta pe stradele Sibiiului și de códă, dér fiind-că Rattlerii, cari, ca și laicii în sinod, fac doně terțialități din statul cânilor locali, n'au códă, poliția din punct de vedere al egalei îndreptățiri, a

ordonat cu drept cuvânt, ca toți câinii se se porțe pe strade de ață.

L. 16. Dr. Maier se declară cu răspunsul interpelațiunii sale deplin mulțămît și exprimă însă părerea, că cel puțin cățelele s'ar putea lăsa libere pe strade.

M. 17. Călugării Nicanor și Hilarion consimt cu părerea doctorului Maier privitoare la libertatea cățelelor.

M. 18. În aier se aude un sunet. Sunetul află multă simpatie la Români. Se află, că acel sunet s'a lătit în urma palmei, ce geniul românismului a aplicat în obrazul lui Dr. Gáll și consorți.

J. 19. Evangelistul Marcu dela Satu-mare sistează zidirea năuiei bisereci naționale române, din cauza că materialul Miron și Szabó, putred fiind, nu'l pôte folosi.

V. 20. Bănățenii și Ungurenii vin la convingerea că Dr. Gáll și consorți, pre basa manifestului lor din 10. Aprilie a. e. se pot priimi în oricare institut pentru alienați.

S. 21. Mai mulți tineri caută pe stradele Bucureștilor după o zestre bogată, lângă care lipsește mirésa.

D. 22. Dr. Gáll și consorți vedënd că se rup tôte streangurile se acată de promisiunile ministrului Tisza. Fiele țărina ușóra. ca se-i pôte scóte câinii.

L. 23. Ministrul deficitelor Ungariei Szapáry prezentează dietei din Badapesta un nou proiect de lege, prin care hoții de cai din Ungaria, cu excepțiunea Csangăilor, se supun unei dări de venit de 50%.

M. 24. Dr. Senz, vestitul atlet al întórcerei mantalei

în partea din care bate vântul, pledează-n Pester Lloyd pentru desgroparea Universității Săsești omorite în 1865, și pretinde că, după-ce se va înzestra cu toate drepturile avute, se se îngrope de nou. —

M. 25. Pentru ca revisuirea constituțiunei se nu producă, ca la 1866, un făt abortat, căsătoriile mixte între liberali și conservatori se opresc în întreagă România.

J. 26. În Budapesta se naște o prostie Dr. Miron Românul se încercă a nimeri capul în cuiu și gratulează lui Dr. Gall la fericita paternitate deplângânduși fatala sorte, că el, cu toate că trăiește cu idea de stat maghiar în concubinată, n'a fost fericit d'a se numi tata unui atare făt.

V. 27. Cavalerul de industrie politică, înzestrat cu fondurile recerute pentru voiagiuri, care daunădi s'a încurcat pe neașteptate prin fabrica de cerculare din strada Măcelarilor raportează șefului poliței secrete din Budapesta, că-n Sibiu toate sânt în ordine și singur metropolitul Miron știe ce face, pănăcând toți Românii dau cu băta n baltă.

S. 28. Pentru ridicarea meseriei tunsului oilor, industria de lână se dă în București pe mâna păianjenilor.

D. 29. Manifestul lui Dr. Gáll și patru conbandiști se pune pe note și se împărțește între toți câinii din Banat și Ungaria, cari latră la lană.

L. 30. Maghar Polgár primește numirea: Castrat guvernamental.

M. 31. Dr. Gáll și patru concârpaci comunică alegătorilor din Bănat și Ungaria, că după promisiunile solemne, ce Tisza și Trefort le-au dat, noua lege scolară nu obligă pe surdo-muți a înveța ungurește.

Cocóna Gurădulce.

Câț! că pe tine nu te-a stropit nime a dóua și de Paști cu apă de trandafir!

Slavă ție Dónne c'am mai ieșit odată din fășole și móre ș'am ajuns la limanul ouelor roșii. Mițuluc! Timpul dela Săptămâna Alba până-n Paști, sau timpul între ouele albe și ouele roșii, e purgatoriul amorului, în care și Neuniții, pocăinduse, așteptă mântuirea. Câț! Șapte săptămâni de post trebuie se ducă și p'o călugăriță din mănăstirea Adam la disperațiune. Câț! Dér ce chin trebuie se fie pentru bieteles fete șapte săptămâni de post, în care pețitorii zac ogor și tipicul nu iartă ca se se cânte: Isaia dântuiește. Câț!

Norocul, că după învățatura scripturei amorul tóte le

biruiește. Jafă c'a biruit și cele șapte săptămâni de post. Cât! Victoria strigă toate fetele, cari a două zi de Paști s'au stropit cu apă de trandafir. Dér ce folos, e numai apă, fetele rămân pe uscat și se vestejesc în picioare. Cât!

În zilele mele feciorii, postind, abia așteptau ca se trecă postul și se vină dulcele. Întrând în dulce veniau la minte, se amorizau și se însurau. Ați feciorii mănâncă-n post cu dulce și când vine dulcele, stropind fetele cu apă de trandafir le nebunesc, dér amorul nu prinde rădăcini. Cât!

Nu știu Virgil sau altă fată batrână a Țis: „Omnia vincit amor, & nos cedamus amori“ sau după cum traduce cocóna Sfecla: „Dragostea linge chiar mucii, și noi lingând ne îngrășăm“. Cât! Dér ce folos de înțelepciunea lui Virgil, când tinerii de ați, întrând în dulce, stropesc cu apă de trandafir iar ei însuși slăbeșc de amor ca ogarii de răbdări. Cât! Ați mai bine se fi călugăr decât o fată cu pretențiuni la legitimitatea tainei a sésa. Cât!

Mai știe Han-Tătar ce-i, destul că ați numai cunoști dulcele din post. În post nu-i iertat a cânta Isai dântuiește. În dulce ar fi iertat, dér cu-i dracul se'l cânti, că tinerii nu se'nsoră. Cât! Fetele, câtă minte au, s'ar mărita și-n post, dér măritatul așteptă luat. Din contra în dulce s'ar însura póte toți tinerii, decă nu s'ar teme că, însurându-se, vor fi siliți se postescă. Cât!

Desigur lipsa de scoli pentru creșterea și cultivarea fetelor noastre nu-i pedecă la măritare. Eu cunosc tineri geniali, doctori în filosofii și brevetati în alte ii, cari însurându-se au luat cele mai próste neveste; și ve pot numi fete d'o cultură superióră, cari numesc pe cei mai expresi gugumani: Bărbate dragă. Cât!

Unde zace dér buba că ați se cântă așa de rar Isaia

dăntuiește? Jată unde: Tinerii de ați caută amorul în monedă sunătoare sau în bilete hipotecari, și fetele posed jalusia d'a căuta în taina căsătoriei un asil pentru nenorociți. Cât! Fiind însă că neci unii nu află ce caută, e lucru prea natural că popii ne mor de fôme: cu Isaia dăntuiește în gură, ca țiganul înțepenit între pite. Mițuluc!

O condițiune.

Popa: Mă prostule, nu veți tu cu cine te'ntâlnești?
Nu'ți poți lua pălăria de pe cap?

Băiatul: Ba deloc domnule părinte! Hai numai de'mi ține nițal vițalul!

O'ntrebare.

Învățătorul: Paserile au în locul gurei și al nasului un cioc. Ciocul acesta e mai lung decât nasul și . . .

Elevul: Da mă rog domnule învățătoriu . . .

Învățătorul: Ce te rogi?

Elevul: E aceea, ce ai domniata, nas ori cioc?

Prea de timpuriu.

- Camu-i vinul ađi neică Joniță?
 — Abia am beut douë litre, nu me pot încă orienta.